

antaget for at være aldeles utvivlsomt, at Ilden maatte hidrøre fra Lokomotivet. Det blæste særdeles stærkt den Dag, og Vindretningen var netop saadan, at der kunde fare ikke blot Gnistre, men jeg kan endog sige efter Jernbanevoldens Beskaffenhed, som var c. 3 Alen højere end Husets Top, at der derfra kunde føres Ild over paa Gaarden ved Hjælp af den særdeles stærke Blæst. Imidlertid var det en meget klar Dag, og paa Grund deraf var det naturligvis umuligt, at se Gnistre fare over paa Huset, og det er den eneste Grund, hvorfor man ikke med samme Sikkerhed kan angive, at Ilden er opstaaet paa denne Maade fra Lokomotivet, som man kunde med Hensyn til det foregaaende omtalte Tilfælde. Ilden opstod paa den ydre Side af Taget og netop lige ovenfor et Spvindue, hvor saadanne Gnistre eller Slakker, hvad det nu har været, kunde lige stille trods den stærke Blæst. Stedet laa ikke mere end 22 Alen fra Midten af Jernbanen, altsaa 2 Alen længere borte end den i Plakat af 5te Mai 1847 angivne Afstand. Det blev ogsaa af den Forhørsdommer, som paa Stedet optog Forhør, udtalt ved Forhørets Afslutning, at det maatte antages for afgjort, at Ilden var opstaaet fra Lokomotivet. I den Anledning indgav jeg som Formand for den omtalte Forening et Inddragende til Indenrigsministeriet, om at Regjeringen vilde komme denne Forening, som har forsikret Gaarden, og som altsaa har maattet betale hele Skaden, til Hjælp. Jeg forlangte imidlertid ikke hele Beløbet, men en delvis Hjælp. Foreningens Tab beløb sig til 9,430 Kr., og De ville se, at jeg har foreslaaet, at Statskassen skulde komme Foreningen til Hjælp med et Bidrag af 5,000 Kr., altsaa lidt over Halvdelen. Men paa dette Andragende erholdt jeg Afslag i Skrivelse af 8de December 1875. I Skrивelsen fra Indenrigsministeriet udtales ikke blot, at Ministeriet ikke kan indrømme, at der var tilveiebragt tilstrækkelig Sandsynlighed for, at Ilden var opstaaet fra Jernbanen — det lader jeg nu staa hen —, men det, der i Særdeleshed har gjort, at jeg er kommen frem med mit Forslag, er de Grundsaetninger, som Regjeringen senere i den omtalte Skrivelse vedfænder sig. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle faa Linier. I den omtalte Skrivelse fra Indenrigsministeriet staar der nemlig Følgende: „— Men selv om der i denne Henseende havde foreligget fuldstændigere Oplysninger, skjønner Ministeriet dog ikke, at der vilde være samme Grund for Jernbanerne til at yde Erstatning for den Elbekgaarden overgaaede Ildsvaade.“ Det er det Tilfælde, jeg havde paa-beraabt mig, at Thinget ifjor indrømmede, at Billighed talte for at yde Dr. Poulsen, Gieren af Binaa Skov, Erstatning, uagtet der ikke var fuldt Bevis for, at Ilden var opstaaet fra Lokomotivet, men kun Sandsynlighed derfor. — Nu siger Ministeriets Skrivelse videre, „— idet den

Skade, der ved den antydede Leilighed tilføiedes Gieren af Binaa Skov var af en saadan Beskaffenhed, at den meget vanskeligt lader sig asurere, medens det i nærværende Tilfælde ganske har staaet i den paagældende Giers Magt at sikke sig mod Tab ved at tegne Assurance“. — Det har Vedkommende gjort, han har asureret. — „Hvad endelig angaar det Brandforsikringselskab, der har udredet Erstatningen for Brandskaden, finder man heller ikke, at der kunde tilkomme dette noget Krav paa at holdes stadesløst, selv om det lod sig oplyse, at Ildsvaaden hidrørte fra Lokomotivet, idet det maatte være dettes egen Sag, da Assurancen begjæredes tegnet, at tage Hensyn til den ved den forsikrede Eiendoms Beliggenhed i Jernbanens Nærhed forøgede Brandfare“. Vedkommende Brandforsikringselskab har taget alt det Hensyn, som det ansaa nødvendigt, idet det nemlig har troet, at derved Bestemmelserne i Forordningen af 5te Mai 1847 var paavist fra det Offentliges Side, at Bygninger, der laa i den der bestemte Afstand fra Jernbanen, maatte antages at være sikrede mod Antændelse fra Jernbanens Side. Der var altsaa ikke, der kunde ikke være nogen Betænkelighed derved. Nu er der i denne Anordning, denne Plakat, eller hvad man skal kalde den, i denne Lov — thi det er jo en gjældende Lov — antydet, at hvis man gjorde en Forandring med det Brændmateriale, man da brugte til at hede Lokomotiverne, vilde der fra det Offentliges Side være at tage Bestemmelse om en Forøgelse af Afstanden for Bygninger fra Jernbanen, om Hærsers Anbringelse osv., saa at de kunde anses for at være betryggede mod Ildsvaade fra Lokomotiver. Som bekendt er der foregaaet, som oplyst af Dr. Poulsen i den her i Thinget omdelte Bog, Forandringer med Hedningsmaterialet, og der er det altsaa, jeg paaistaar, at Regjeringen og Jernbanebestyrelsen har forjæmt den Pligt, de havde i Genhold til Plakaten af 5te Mai 1847. De have ladet Beboerne tro, at de vare trygge, fordi man ikke har ladet dem vide, at der var nogen Fare ved, og de ikke havde nogen Indslydelse paa den Forandring af Hedningsmaterialet, der er foretagen ved Jernbanerne. Det er efter min Mening et Punkt, som i højeste Grad taler for, at det Offentlige maa høre for, at dets Bestillingsmand ikke have opfyldt deres Pligt. Der er ligeledes antydet her i Loven, at der med Hensyn til Bygninger, der ligge indenfor en Afstand af 20 Alen fra Midten af Jernbaner, skal af det Offentlige drives Underhandlinger med Gierne af disse Bygninger, og for saa vidt det befindes at være nødvendigt, at Lærningsmaterialet paa deres Huse skal forandres, skal dette betales af Jernbanen; dette staar ligeledes i Loven. Men efter at Regjeringen har foretaget denne Forandring af Hedningsmaterialet, der udfætter Folk, der bo endogsaa i en fjernere Afstand fra Jernbanen, for Brandfare fra Lokomotiver, forekommer det mig,